

Karaktärshäfte 4

Tobias Olofson, 10 "Äh, var tyst själv, jag pratar så mycket jag vill"

19 november, 1984

Pappa säger att jag pratar för mycket, om alla möjliga grejer och saker, och att jag aldrig är stilla heller. Men vad ska jag göra när jag har så mycket bra som jag vill säga hela tiden, mamma tycker det är bra faktiskt. Hon tyckte det var bra när jag spelade fotboll också, hon gav mig choklad ibland när jag hade gjort mål, men det var när jag var mycket mindre ju. Jag slutade spela boll i lägstadiet, i trean faktiskt.

En gång när jag spelade anfallare så gjorde jag tre mål på raken, det kallas en hatrick. Skithäftigt faktiskt, hela laget bar omkring mig på planet och mamma köpte cola till mig på vägen hem. Det var asagott.

Och vet du vad som också var asagott, det var när jag åt 10 grillkorv med bröd på ett disko förra helgen. Alla tyckte att jag var helhäftig, säklart. Vi har inte disko särskilt ofta men det är roligt att dansa till musiken med häftiga strålkastare. Så är det gott med popkorn också, det bjöd jag på när jag hade födelsekalas förra gången, det var skitkul. Jag hade bara bjudit mina kompisar så att vi skulle få mer godis och dricka och popcorn då. Det var Mats, Adam och Kalle, mina rollspelskompisar som var bjudna. Sen på kvällen spelade vi lite och jag var min häftiga tjuv som har kastknivar. Jag spelar alltid min tjuv, till och med när vi spelar i skolan på rasterna. Hoppas inte de andra märker att jag fuskar, jag har lagt till lite utrustning och sänt. Men det är inte mer än rättvist, jag får aldrig lika häftig utrustning som de andra, bara för att min gubbe är tjuv.

När jag blir stor så ska jag bli ninja eller träna ninja alltså, det verkar asahäftigt. Man kan liksom klättra på väggar och slåss med svärd. Jag såg ett program på tv en gång med ninjas och dom var skithäftiga. Svarta dräkter och så, tufft.

Mats sa att det inte alls var särskilt häftigt med ninjas, han skall ju alltid ha rätt. Det är det jobbiga med honom. Fast han är asabra som spelledare, han kan reglerna bäst. Adam är jätterolig, han säger alltid att han skall bli komiker när han blir stor. Det blir han säkert också, så rolig som han är. Fast lite jobbig ibland, som när han lade en smällare i min bänk. Då var jag tvungen att jaga honom runt skolan och mulla honom med jord. Han är rätt så stark, fast inte lika stark som mig och Mats. Kalle är jätteklen! Han är lika stark som en myra ungefär. Jag kan brotta ned honom med en arm om jag vill, men vi brukar vara hos honom ändå. Hans mamma lagar asagoda kakor och bullar, så vi är där och spelar rollspel och sänt.

Min fröken sa till mig förra veckan att jag kanske måste byta klass för att jag är för stöjig på lektionerna, men det är ju inte bara jag som är stöjig. Hon bara ljuger, jag kan visst vara lugn och tyst. Men det är så tråkigt, bättre om det händer saker.

Robert Bergström, 52 "Vilket jävla slag, det blir en birdie"

23 oktober, 2000

Nu har den kommit, den där känslan. Mer än så här blir det inte, ledsen, men detta var allt. Du kan lika gärna kasta in handduken för den här matchen är över. Visst, jag har lyckats slå mig fram genom livet och skaffa familj, och det var mina mål från första början. Hur skulle jag kunna veta att min familj skulle sluta som en blek kopia av en dålig TV-såpa? Först av allt har vi Camilla, min fru. Hon är fortfarande vacker och jag tycker jävligt mycket om henne. Men hon är så förbannat naiv, förnekande kanske man kan säga. Jag försöker ibland prata med henne om att vi faktiskt inte är skapade för varandra, att vi trots allt kanske borde skiljas. Ja, jag kanske har kommit riktigt så långt i mina diskussioner med henne, men jag har väl lyckats klämma fram att vi borde göra något åt vår situation. Men varje gång jag vill diskutera hur vi skall göra i framtiden blir hon tyst som en jävla mus.

Mus förresten, det hade jag gott om på sextiotalet. Vilka jävla brudar! Jag borde dragit med polarna till Indien och rökt mer braj. Fan, att jag alltid skulle vara så jävla planerande och seriös. Det blir bara skit av allt i slutändan ändå, fråga vilken matvara som helst. He he, lite småkul faktiskt, det där med matvaran alltså. Skall spara den till någon firmafest.

Det blir helt enkelt inte så mycket tid som jag tillbringar hemma. Det är mycket på jobbet, jag arbetar ju som konsult för guds skull. Visst är det tråkigt att Camilla kanske blir lite ensam då och då, men hon kan väl hitta på något? Jag tycker att det är orimligt att jag skall underhålla henne hela tiden. Vi träffas ju dessutom nästan hela familjen i slutet på varje månad. Jonas, vår yngsta son dyker aldrig upp, han har i princip sagt upp kontakten med oss. Även om han inte har sagt det till mig så förstår jag, han vill inte vara en del av familjen längre. Han har antagligen ett fel i huvudet, funderar på om det kan ha att göra med att Camilla drack lite då och då när hon var gravid med honom. Hursomhelst önskar jag att han kunde berätta hur det ligger till, varför han inte vill vara med oss längre. Men jag tänker inte ringa honom, det är allt han själv som får krypa till korset om något skall förändras.

Mina två andra söner har större framgång här i livet. Eller ja, åtminstone en utav dem. Erik har lyckats slå sig fram i den hårda IT-branchen och John jobbar visserligen på en reklambyrå, men är helt förstörd. Inte på grund utav någon utbrändhet, han bara slutade bry sig om allt för några år sedan. Jag tror att det hade något att göra med en flickvän som gjorde slut med honom, men herregud, han är 30 år gammal. Han borde ha lärt sig att hantera sådana saker bättre vid en sådan ålder. Dessutom är det ju snart dags för honom att skaffa familj, då måste han glömma den där tjejen i vilket fall.

Erik är det andra visor med, han ler alltid och verkar trivas bra med livet. Han är brunbränd och ser fräsch ut, John borde lära sig lite av sin lillebror. Skönt att någon av dem är lyckad i alla fall. Jag vet att det låter för jävligt, men det är ju sant. Man måste tänka krasst här i livet, vara lite rationell. Om det är något jag lärt mig på jobbet genom åren så är det just det, man kan aldrig lita på att något "fixar sig". Man får fixa saker själv, ingen gör det åt en.

Apropå att fixa saker åt sig själv, jag tänkte åka på en golfweekend med grabbarna från jobbet nästa helg. Skall bli skönt att komma iväg, som vanligt, kan behövas efter en helg med familjen, eller i alla fall några timmar med en del av familjen. Det spelar ingen roll, jag behöver verkligen få ner mitt handikapp. Dessutom har jag köpt en ny järn-nia som skall bli spännande att prova.

Ingemar Jansson, 40 "Mmm, det tycker jag med"

30 oktober, 2001

Det är svårt, att leva, på rätt sätt. Jag till exempel, jag vet inte hur man lever på rätt sätt. Det säger doktor Rubin. Han säger att jag inte kan vara med andra människor i den verkliga världen, att det är farligt för dem och mig. Jag måste förstås lyssna på vad han säger, han är ju doktor. Kan det mesta som man har frågor om. Jag måste äta piller, för att vara lugn. Det är bra, att jag är lugn. Ibland sprider sig en varm, vibrerande känsla i bröstet. Ibland blir det så starkt att jag måste sitta ner. Jag tycker inte om det, jag tror det är medicinen, pillrena jag äter som gör så med mig. Det är inte bra, man kan inte få både och. Jag vill inte ha ont i bröstet, men jag vill inte bli sådär aggressiv, arg, heller.

Det är en balansgång, jag måste hela tiden hålla mig på toppen för att inte falla ner till den djupaste botten. Jag klarar det, det gör jag. Jag klara det, det gör jag. Jag ser på TV ofta, dokusåpor. De gör mig glad, påminner om allt som finns utanför murarna. Ingen besöker mig, för jag har ingen utanför. Ingen som vill vara med mig i alla fall. Den enda familj jag har finns på insidan av murarna som utgör ramarna för min ganska ensamma värld. Jag har lillen, eller Göran, som han egentligen heter. Han är som en lillbror för mig, eller en son. Han är manodepressiv och kan inte kontrollera sig, varken när han är uppe i varv eller när han är nere.

Jag är inte trög, många tror det. Till och med mina vänner tror det, men så är det inte. Det är bara det att jag talar långsamt, och tar tid på mig när jag tänker. En gång när jag var liten ropade jag på min lillebror att springa över gatan, till mig. När han sprang kom det plötsligt en bil, sedan hade jag ingen lillebror mer. Man måste tänka efter ordentligt innan man gör något, annars går det fel, väldigt fel. Jag är inte trög, det vet jag.

Gösta, han är smart. Han skall ta oss ut härifrån har han lovat. Lillen skall få träffa sin mamma när hon fyller år och jag kan åka till Stockholm. Jag tänkte gå till det där stället där de spelar in Baren, kanske kommer jag med i TV. Det skulle kännas som om mitt liv blev komplett på något sätt, ifall jag kom med i baren. Att bli kung i baren, träffa Robert Ashberg, det är min dröm.

Gösta har en plan, men han har inte velat berätta om den. Han har sagt att vi snart skall få reda på den, jag, lillen och Håkan. Håkan är det förresten synd om, han ser saker som inte andra ser. Spindlar och bläckfiskar, som kryper runt, här i huset. Jag ser dem inte, men blir ibland rädd när han får sina anfall. Vad säger att det han ser inte är verkligt, och att vi är blinda som inte kan se dem, spindlarna alltså. Jag vet inte, men jag tror i alla fall på honom.

Nu börjar det bli kallt utomhus, höst. Jag tycker om snö, man kan äta den och krama snöbollar. För det mesta är alla glada när det är snö utomhus, kanske inte lillen. Men han är inte glad så ofta. Då kan man alltid göra en liten teckning eller något, för att försöka få honom glad. Han är det bästa jag har, förutom baren.

Åke Nogenhest, 16 "Vad tycker du Viktor?"

10 oktober, 1987

Det finns så jävla mycket justa saker här i världen, brudar, bärs, cigg, bilar, moppar... och jag och Viktor vi har nog fan allt. Viktor är så jävla ball, han vet alltid vad man ska säga och göra. Han e min bästa polare också, min enda riktiga polare. Inte som de andra jävla idioterna som hänger med oss i skolan. Vi har varit polare sen vi började mellanstadiet, nästan 6 år nu. Vi har upplevt allting tillsammans och vi styr fan skolan tillsammans. Folk ser upp till oss och vet hur balla vi är, Viktor och jag.

Det var tack vare Viktor som jag blev av med oskulden i sjuan, det var jävligt juste av honom. Sen har det ju inte varit så mycket mer av det, brudar är ju luder ändå. Viktor tycker det är jävligt juste ändå, så vi brukar prata mycket om det.

Varje morgon när jag vaknar så vill jag till skolan, för det är så ballt där. Det som är ballt är ju Viktor och allt runt oss. Alla har så mycket respekt för oss i skolan och som Viktor brukar säga, de som inte visar oss respekt lär vi att visa respekt. Respekt är viktigt, man skall visa respekt. Det gäller att säga till töntarna att de fan inte förtjänar någonting som de ser ut. Ibland är det någon som säger emot och då får vi ju visa vem som bestämmer på skolan. Inga jävla nördar ska komma här och bestämma.

Vi brukar dra med oss Lasse och ibland David. Lasse är alltid bra att ha med, han e så jävla stor och stark. I och för sig har jag också blivit rätt så stor nu när Viktor och jag börjat gymma men Lasse kan vara så jävla rå. En gång sa Viktor till honom att en kille snackat skit om hans farsa, Lasse drog till honom i magen med en hoppspark. Killen bara ramlade ihop och kippade efter luft, något sänt skulle aldrig jag klara av att göra.

Jag har aldrig slagit eller sparkat någon, fast jag tror inte att Viktor bryr sig om det. Vi har ju Lasse, fast Viktor har också slagit en kille en gång till och med David sparkade en gång en annan på smalbenet.

David är jävligt tråkig egentligen fastän han tror att han kan skämta ibland, men det är juste att ha med honom. Han har alltid cigg och bärs. Hans farsa är asrik, så det är juste. Annars skulle vi nog slänga honom ur gänget, den lilla jäveln. Det vet han nog, undrar om han bryr sig.

Det är jobbigt när Viktor inte är med, jag vet inte riktigt vad jag ska säga då. Han är grymt bra på att få igång mig. Skulle verkligen behöva hans hjälp med Karin, en så jävla snygg och trevlig tjej. När jag tänker på henne så pirrar det i hela kroppen. Viktor säger att det är för att jag inte knullat på länge. Skulle verkligen vilja kyssa henne. Snart, snart ska jag ta mod till mig.

Lars Fransson, 35 "Äsch, kalla mig Lasse vet ja"

10 november, 2000

Jo jag heter Lars, men de flesta kallar mig för Lasse. Grabbarna nere på stationen är inte mycket för formaliteter, så det blir helt enkelt "Lasse". Det har jag för den delen alltid kallats, ända sedan jag var en liten parvel.

När man var liten ja, det var tider det. Bara spela fotboll och springa barfota i gräset. Det är klart, vi brukar spela innebandy nere på stationen. Men det är ju inte som det var när man var liten. Fast i och för sig, grabbarna är jävligt kul. Jag gillar dem både som arbetskamrater och vanliga polare, man hinner ju inte umgås så mycket med annat folk nu för tiden. Det blir mest umgänge på jobbet. Man har ju ungar och sänt att tänka på nu, huset tar mycket tid också. Allt har sin tid, det brukar jag säga.

Det känns som om jag har lyckats med det jag vill åstadkomma med mitt liv. Jag har en underbar familj, ett fint hus och vänner jag älskar. Allting känns väldigt bra helt enkelt, klart man skulle vilja ha lite mer tid ledigt. Men det vill väl alla, man är ju inte direkt ensam. På ledig tid brukar jag och Gustav från jobbet jaga. Jag har en liten stuga en bit utanför stan och tycker om att tillbringa så mycket tid jag har möjlighet ute i skogen. Känner mig lugn och avslappnad där, som hemma på något sätt.

Jag försöker alltid se till att det är trivsamt omkring mig, vare sig om det gäller den fysiska eller psykiska miljön. Jag klara inte av när det blir för skräpigt omkring mig, blir lite stressad då. Jag fixar inte heller när folk går runt och är sura på varandra utan att ta upp det med varandra. Det är bättre att rensa luften när det behövs, annars exploderar någon vid helt fel tillfälle, och det kan man inte acceptera i det jobb jag har. Det är på jobbet jag har mina vänner, så det är där jag får medla ibland. Men det är ytterst sällan, vi trivs väldigt bra ihop. Jag, Gustav, Erik och Daniel.

Gustav är en lugn skön människa som jag uppskattar mycket, han är några år äldre och har ofta bra funderingar att bjuda på. Han är lite som en äldre bror skulle man kunna säga, vi umgås på fritiden också, och ungarna gillar honom skarpt. Farbror Gustav kallar de honom, de små sötnosarna. Erik är vår ungdom, han som håller fanan högt i utelivet och bland damerna. Han är en go kille som kommer att bli en jättefin farsa en dag, jag hoppas att jag får privilegiet att känna honom livet ut, han är toppen. Daniel, han är en filosof skulle jag säga, egentligen framför brandmansepitetet. Han funderar mycket kring livet och, ja det mesta. Han är bra, men han är ute på lite hal is tror jag. Han verkar pressa sina gränser längre och längre, han skall alltid vara först in och sist ut från bränder. Han ser farliga situationer som utmaningar och tvekar inte en sekund när det gäller. Det är i och för sig också en positiv egenskap, men han balanserar på en tunn tråd. Känns lite tungt, jag vill ha kvar honom här på stationen ett bra tag till. Det skulle inte kännas bra om någonting hände och jag inte hade snackat med honom.

Jag är inte typen som funderar så mycket, saker är som de är. Det är oftast inte så mycket man kan göra något åt det, och kan man det så är det ju alltid positivt. Jag tror att det är därför många uppskattar mig som vän, för att jag är en ganska okomplicerad människa. Jag är nöjd med det jag har, och det jag har verkar vara nöjd med mig, för än så länge har jag fått behålla det. Jag har många fina vänner nere på stationen, men om jag plötsligt bara skulle ha kvar mina tre bästa skulle det vara nog, de är bäst.

Åke Nogenhest, 28 "Jodå, man skall inte klaga. Det knallar och går."

24 november, 2000

Ensam? Alla känner sig ensamma ibland, jag också, det är inget konstigt med det. Det är ju så det blir.

Det blir ju så när man blir äldre och ens vänner sprids för vinden och om man inte har träffat den rätta än så har man inte så många att umgås med. Det är klart att jag kunde umgås med mina kollegor men ingen av dom är särskilt intressanta eller roliga. Dessutom så får dom mig att tänka på mitt jobb och det vill jag inte när jag är ledig. När man är ledig skall man syssla med sina hobbies och inte tänka på sitt trista bankjobb. Ett jobb där jag tar hand om ekonomiskt handikappade människor som vill spara en hundralapp i månaden. En hundralapp, det är för fan en spottloska i havet!

När jag började jobba på banken så trodde jag att det var stora pengar man skulle ta hand om. En och annan miljonär som ger en fina gåvor för att man hjälper dom att förvalta pengar, men icke. Det känns som att de största pengasummorna jag får hantera är när jag sitter och putsar min myntsamling. Herregud, till och med mina hobbies är trista, det är klart att ingen vill träffa mig. Inte är man snygg heller, jag borde börja träna igen så att jag blir av med min lönnfeta mage. Men jag orkar aldrig ge mig iväg, jag har ju ingen som pushar mig, som ser till att jag drar dit. Ingen av mina bekanta tränar ju. Så det blir mest att jag sitter och glor på tv eller surfar på nätet. Inte för att jag har en särskilt bra dator eller modem, det har jag inte råd med.

Jag kanske borde sticka till Spanien igen, kanske kan man träffa någon. En vacker kvinna som tycker om mig, som vill skaffa barn. Då skulle vi skaffa en villa i förorten och en labrador som springer omkring på gräsmattan...

Jag kanske borde skriva en kontakt annons igen. Vem vill ha en lönnfet, misslyckad, lågavlönad 27-årig banktjänsteman?

Det var inte alltid så här, jag minns hur skoltiden var. När jag drog runt med Viktor i högstadiet och gymnasiet. Vi var på massa fester och gjorde mycket roligt, men det tog slut vid studenten. Jag och Viktor hade bestämt oss för att luffa runt i Europa över vår första fria sommar och allt var planerat och klart. Vi skulle bara köpa ett tågpass. Men så 3 dar före studenten, när vi skulle köpa passet, så hoppar han av. Han sa det inte förrän jag hade köpt passet, vi köpte på olika ställen. Så jag fick åka runt själv. Helt själv tittade jag på Paris, London och Rom. Inte fan var det roligt att resa som alla hade sagt. Jag träffade inte massa folk, gjorde inte en massa sjuka saker och njöt inte av friheten, som jag sa till mamma när jag kom hem.

Hon hade varit så orolig hela resan och jag ringde henne varje dag i de 6 veckor som jag var borta, hon var lite hispig som alla mammor är. Pappa var alltid mycket lugnare och frågade om jag hade med mig kondomer eller om jag köpte vatten istället för att ta ur kranen. Det var dom som gjorde resan genomförbar.

Både mamma och pappa är i himlen nu.

Jag träffade aldrig Viktor igen, han hade börjat jobba när jag kom tillbaka och han ringde aldrig mig. Jag antar att han hade fullt upp och han har väl fortfarande det, det har han ju alltid haft. Senaste jag hörde om honom var att han hade gift sig, men det var flera år sen nu. Jag har länge tänkt på att försöka söka upp honom, se var han bor och hur han har det. Kanske ha någon slags återträff med något gammalt gäng, men jag antar att det aldrig blir av. Jag antar att ingen av dom vill träffa mig längre.

Om jag var dom skulle inte jag heller vilja träffa mig.